

[Søren Olesen.]

opnaa betydelige Forbedringer af det Lovforslag, der nu foreligger.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Erik Eriksen): Det her foreliggende Lovforslag er heller ikke Udtryk for noget brændende Ønske, som jeg skulde gaa rundt med, ingenlunde. Naar det ærede Medlem Hr. Peder Jakobsen sagde, at det jo ikke var saa heldigt, at det var Statens Udvalg, der solgte disse Varer eller stod som Sælger, men at det maatte være de Folk, der fremskaffede Varen, der skulde staa som Sælger, vil jeg gerne dertil sige, at det er jo dog i meget høj Grad Erhvervenes Folk, nemlig ingentem det Medlemsskab, de har i disse Udvalg, der sælger varen, og i nogle Tilfælde i Forbindelse med Eksportørerne.

Det ærede Medlem spurgte, om det ikke var muligt, at f. Eks. Slagterier, Mejerier, o. s. v. kom med i Arbejdet paa at afsætte Eksportvarerne. Jeg maa gøre opmærksom paa, at Mejerierne i Virkeligheden selv afsætter deres Varer; men det ærede Medlem nævnte ogsaa Spørgsmaalet, om det ikke kunde tænkes, at f. Eks. Slagterierne kom med, hvad vi nu har set Ønske fremsat om i Henvendelsen forleden Dag fra Slagterierne, den, der var støttet af de lolland-falsterske Landboforeningers Delegeretmøde. Hvis dette er praktisk muligt, skal jeg ikke indvende noget imod det, og jeg har ogsaa tænkt mig, da jeg fik denne Henvendelse i Morges, at naturligvis vil jeg spørge Landbrugets Organisationer, om de mener, at man med Fordel kan tage Slagterierne med ind i dette Arbejde. Viser det sig, at Landbrugsorganisationerne ønsker det, skal det ikke møde Modstand fra min Side.

Det er ganske udelukket, at vi kan undvære denne Lovgivning i Øjeblikket. Ærede Medlemmer maa jo ikke glemme, at Køberlandene i Hovedsagen har centraliseret Købene, og derfor ønsker disse Lande at kontrahere med en enkelt Sælger. Det er altsaa rene Statskøb, vi staa over for, og hvis der saa er for mange Sælgere, opnaar vi netop ikke den gode Pris, for saa kan vi komme ud for Faren for, at vi faar Underbud. Jeg vil videre gøre opmærksom paa, at saaledes som Systemet i Øjeblikket er med Handelsaftaler, maa vi have en Lovgivning af denne Art for at kunne kontrollere Handelsaftalernes Overholdelse. Det er simpelt hen nødvendigt. Der er overhovedet ingen Vej udenom.

Til det ærede Medlem Hr. Aage Fogh vil jeg gerne sige, idet jeg i øvrigt henviser

til de Udtalelser, jeg fremsatte under Finanslovdebatten, at der er ingen Forskel i vort principielle Syn; men naar det ærede Medlem gør opmærksom paa, hvad jeg jo ogsaa undertiden har faaet at vide, at der var privathandlende, som var i Stand til at skaffe højere Priser, end de Eksportudvalg, der her er Tale om, har formaaet, vil jeg bemærke, at jeg har ogsaa engang imellem prøvet at undersøge Paastanden, og det har ikke altid vist sig, at den var rigtig. Jeg har ogsaa, kan jeg godt sige her, oplevet, at et privat Firma under Forhandlinger her i Hovedstaden med andet Lands Repræsentanter gik hen underhaanden og sagde, at de kunde godt levere Varen til en billigere Pris. Der er vel nok Tilfælde, hvor private Sælgere har kunnet opnaa højere Priser, men mange Gange hænger dette sammen med, at de Pristilbud, som disse private Folk har indhentet, har vist sig at være fra Lande, hvor vi i Forvejen havde opbrugt den Tildeling, vi havde til disse Lande. Men, som jeg ogsaa sagde forleden under Finanslovdebatten, hvis der er Mulighed for en Ændring, saaledes at vi faar mere af det private Initiativs Fordele ind i denne Lovgivning, vil jeg hilse det med stor Glæde, og jeg vil tilføje, at hvis det nu — for at tage et enkelt Omraade, som det ærede Medlem nævnte, nemlig Eksporten af Avlsdyr — skulde vise sig, at Avlsorganisationerne nærer Ønske om at overtage denne Opgave paa egen Haand, og at de er i Stand til at gøre det, skal jeg ikke have noget som helst at indvende imod det. Jeg vil tværtimod hilse det med Glæde.

Endelig var det ærede Medlem Hr. Aage Fogh inde paa Bestemmelsen i § 1, hvori det siges om de Penge, der bliver skaffet til Veje, at de kan gives til de Formaal, som skønnes at være til Gavn for den vedkommende Produktionsgren. Han spurgte, om vi ikke her kunde komme ind paa, at man simpelt hen sagde, at det var Husmands- og Landboforeningerne — saaledes forstod jeg — som stort set skulde være enebestemmende. Hertil vil jeg sige, at selv om jeg nærer en meget stor Beundring for og Kærlighed til disse to Organisationer, tør jeg ikke vove at gaa saa vidt som det ærede Medlem, at indskrænke det til denne Kreds, idet jeg vil mene, at der er andre, som maa være med til at træffe Afgørelsen, da der alligevel er specielle Omraader, hvor der kan være Fornuft i at tage Opgaver op. Lad mig i saa Henseende blot nævne det, der var paa Tale forleden Dag i Bladene, og som jo ogsaa er rigtigt, at man for disse Penge søger f. Eks. at starte en Virksomhed i Esbjerg, hvor man netop skulde sætte ind paa noget, man